

Førsteholdet trak igen Trekanten i pokalturneringen. Personligt brød jeg mig meget godt om lodtrækningen, idet der hermed var garanti for udfordringer til holdet, og i og med vi kunne stille i den stærkeste mulige holdopstilling, var vi da også fortrøstningsfulde omkring mulighederne for videre avancement.

Efter den første times spil var det svært at spå om matchresultatet. Per stod solidt mod Carsten, Morten havde, såvidt jeg umiddelbart kunne se, et strukturelt plus i form af 1-2 fribønder på dronningefløjen, mit parti var vist indenfor remisgrænsen og Jørn tabte/ofrede en bonde i en stillingstype, som jeg ikke har så meget forstand på, men det var mit indtryk, at der slet ikke endnu var kompensation for bondekarlen.

Jeg forsøgte mig som den første med et remistilbud. Det er jo altid godt, hvis man kan sikre sig en remis med de sorte brikker, men det blev venligt afslået, og det kan jeg godt forstå, idet der stadig var nogle faldgruber for sort, hvor hvid kunne sikre sig sejren via nogle flotte varianter, men objektivt var stillingen indenfor remisgrænsen.

Halvvejs inde i matchen bukkede Morten – matchvinderen fra sidste gang – og på dette tidspunkt mistede jeg så småt troen på, at vi kunne få de magiske to point. Forhåbningerne bandt sig nu til Per Stentebjergs parti, og så var det fint, hvis resten holdt remis.

Per Stentebjerg havde vist det hele under kontrol og vandt sågar en bonde, da man gik ind i et meget svært slutspil med et tårn og springer og henholdsvis tre og fire bønder på hver side. Slutspillet var dog ikke uden risici, og specielt mod Carstens evner i den type stillinger skal man passe på. Der er ikke noget at sige til, at matchtaktiske overvejelser begyndte at spille ind i denne fase af matchen, hvor det var svært at gætte pointhøsten på de to nederste brætter. I hvert fald gik mange af matchens spillere i pendulfart mellem brædterne. Under normale omstændigheder tror jeg, at Per havde fortsat sine gevinstforsøg og havde kronet det med held imod de fleste spillere, men i og med, at undertegnede tårnslutspil viste klare indikationer på gevinst og Jørn Moestrup havde gang i et angreb, der sikrede initiativ, var en remis den fornuftige matchtaktiske løsning. Kort efter udlignede jeg stillingen, 1½-1½, og så var der ellers ikke andet at gøre end at stimle sammen omkring det sidste bræt, hvor Jørn og Kim Burnæs nu ikke blot spillede om brætpoint, men derimod ubarmhjertige matchpoint. Jørn havde tilkæmpet sig reel kompensation for den manglende bonde, og Burnæs skulle virkelig holde tungen lige i munden overfor Jørns kongeangreb, og minsandten om det ikke kl. 22.40 så ud som om, vi kunne gentage kunststykket fra sidste gang og via en uppercut på 2½-1½ knockoute Trekanten, men fra dette punkt blev spændingen gradvist forøget omvendt proportionalt med Jørns tidsforbrug. Betænkningstiden i pokalturneringen er meget lusket i forhold til den ordinære betænkningstid med tillægstid efter fyrre træk, og den fordrer i højere grad, at man formår at disponere sin tid. Desværre for os smed Jørn det hele væk med meget lidt tid tilbage på uret. Personligt tror jeg ikke, at vi havde så meget at ærgre os over, da min umiddelbare vurdering er, at Trekanten ville have været favoritter i en eventuel lynomkamp ved stillingen 2-2. Vi leverede en god indsats og denne gang var det bare ikke nok.

Efterfølgende var der omkamp imellem Fe-drengene og Frem. Billedet dokumenterer vist meget klart, hvor intens atmosfæren er under de altafgørende partier.

